

ANNE THOMASEN

Anne Thomasen blev født i 1948 og voksede op i Gravens mellem Kolding og Vejle. Hun ville gerne være sygeplejerske, men måtte vælge det næstbedste; medicinstudiet på Aarhus Universitet. Det blev efter speciallægeuddannelsen til mange år som cheflæge på de aarhusianske hospitaler, men selv efter pensionen, og med mange bestyrelsesposter på hånden, holder Anne sig orienteret om det sidste nye indenfor faget – og er med til at sørge for at andre også bliver det.

Interview ved Dorthe Bjerring, 26. oktober 2016

ERINDRINGEN ER UNDER OPHAVSRET OG MÅ IKKE GENGIVES ANDRE STEDER.

HVORNÅR ER DU FØDT.

Ja, jeg er født den 26. februar 1948.

VIL DU STARTE MED AT FORTÆLLE OM DIN BARNDOM.

Ja. Jeg voksede op i en lille landsby, der hedder Gravens, hvor min far var købmand. Og det var et meget spændende sted at bo.

Vi havde også en del farlige udflugter og det førte til at jeg flere gange brækkede en arm og blev indlagt på Kolding sygehus.

Det var en stor oplevelse. Ikke mindst de mange, meget smukke sygeplejersker, der var der. Som førte med sig, at min fremtidsdrøm fra da af blev at blive sygeplejerske.

Jeg fik en studentereksamen. Min far syntes, det var godt at have, når man skulle være sygeplejerske. Og da jeg var færdig som student, prøvede jeg på at komme ind på en sygeplejeskole, men alt var optaget på sygeplejeskolerne. Jeg kunne ikke komme ind.

Så var det min far sagde til mig: "Kan du så ikke tage til Aarhus og læse til læge. Der kan alle jo komme ind".

Og det gjorde jeg så. Far kørte mig op. Vi lejede et lille bitte værelse. Han kørte mig derop og afleverede mig der. Et meget lille værelse; for at komme ind på det skulle jeg gennem vores fælles toilet, der hørte til værelsesgangen. Men det var udmærket. Det var cirka fire m² og i Bruungade.

JEG SKAL LIGE HØRE, FORDI, DA DU FORTALTE SIDST, FORTALTE DU OGSÅ OM DIN SKOLEGANG I GRAVENS OG NOGET AF DET I LEGEDE. OG OM DINE LEGEKAMMERATER OG SÅDAN NOGLE TING. KAN DU IKKE FORTÆLLE LIDT OM DET IGEN. SELVOM DET IKKE ER EN DEL AF DIT LIV I AARHUS, ER DET JO EN DEL AF DIG.

Jamen, min far var jo som sagt købmand. Jeg blev kaldt Anne købmand. Og min allerbedste veninde, det var Inger cykelhandler.

Vi var sammen altid. Helst både nat og dag. Og havde de vildeste lege på flugt fra drengene, som var meget ivrige efter at komme i selskab med os, men vi havde vores egen verden Inger og mig.

Vi havde også lavet vores eget talesprog, så vi kunne tale sammen så ingen kunne forstå det. Og vi havde også lavet vores eget skriftsprog, og vi havde vores forskellige nummererede hemmelige steder i byen og i omegnen, hvor vi kunne foretage de ting, vi havde lyst til uden irriterende voksenopdagelse. Der var blandt andet én gang jeg kan huske, hvor vi måske skulle have hørt lidt efter de voksne, men vi besluttede os en dag for at gøre alle de ting, vi absolut ikke måtte, på én gang.

Og vi startede med at gå op på Inger cykelhandlers loft. Hendes storebrødre havde der nogle pornoblade, dem stjal vi et af.

Så var vi inde i min fars cigarkasse og tage den største cigar, vi kunne finde, og så var vi nede i min far og mors vinkælder, hvor de gemte alle slatter. Der havde vi en patentflaske med ned, som vi puttede lidt i. For at de ikke skulle kunne se at vi havde stjålet, tog vi lidt fra alle flasker og blandede sammen.

Så bevæbnede vi os med de tre ting og stillede os ned til åen, hvor vi absolut ikke måtte komme og inde under broen, hvor ingen kunne se os. Og så begyndte vi at læse op af pornobladet, tænde cigaren og smage på drikkevarerne.

HVOR GAMLE VAR I DENGANG.

Vi kunne læse. Altså det er det eneste jeg kan sige. Så vi har nok gået i, vil jeg tro, 3.- 4. klasse. Vi kunne læse. Og jeg kan nemlig huske en sætning, vi læste i det der pornoblad. Det var en slutning af en artikel, hvor der stod "og så borede han sig ind i hende". Og kort tid efter stod vi bare og kastede op og havde det rigtig dårligt. Og vi vidste jo selvfølgelig ikke hvad det var, vi ikke kunne tåle, men vi mente at det var nok alle tre ting. I hvert fald blev vi enige om, at vi skulle ikke prøve nogen af delene nogen sinde.

NÅR I NU VAR SÅ TÆT PÅ HINANDEN, VAR DET SÅ OGSÅ SÅDAN AT I KOM I HINANDENS HJEM OG SOV HOS HINANDEN.

Ok ja og sove hos hinanden. Vi kunne ikke være nok sammen. Jo flere nætter vi kunne sove sammen, jo bedre. Og da havde vi en regel. Vi bad fadervor, det skulle vi selvfølgelig. Vi havde en konkurrence om, hvem der kunne gøre det hurtigst, så vi kunne komme i gang med det spændende. Og det spændende var, at vi skulle skiftes til at fortælle hinanden historier. Den der fortalte historie lå med ryggen til den anden, så man kunne blive kløet på ryggen, imens man fortalte historie. Den der så skulle have historien, kunne så vælge genre: Om det skulle være en kærlighedshistorie, om det skulle være en spøgelseshistorie, kriminalhistorie eller et eventyr. Og så fortalte man en historie i den genre, der blev valgt. Og vi kunne ligge hele natten indtil klokken 5 om morgenen, inden vi blev færdig.

DU SIGER DET ER DIN BARNDOMSVEN. HAR I KENDT HINANDEN LIGE FRA, HVAD SKAL VI SIGE, I KUNNE GÅ.

Altså jeg var fire år, da vi kom til Gravens, og da startede vores bekendtskab. Og en af de store, store skuffelser i mit liv var, at jeg ikke kom i samme skole, som Inger cykelhandler. Jeg blev sendt til en friskole. Det var sognets bedste skole

dengang, og Inger cykelhandler blev sendt i en kommuneskole. Så blev der bygget en ny centralskole, som der gjorde alle vegne dengang, og jeg havde i friskolen afleveret alle mine bøger til læreren. Der skulle man jo købe dem og sagt, at jeg kom ikke igen. Jeg havde glemt at snakke med mor og far om det, og til min store skuffelse blev jeg sendt ned i friskolen også efter sommerferien. Og måtte så se i Kolding Folkeblad, på forsiden, indvielsen af Øster Starup Centralskole, hvor der var et stort billede, hvor Inger cykelhandler, hun bar flaget i det ene hjørne, og jeg var der ikke. Jeg nægtede at lære lektier. Havde afleveret mine bøger og nægtede at lære lektier, nægtede at sy på mit sytøj indtil far og mor gav sig. Og så kom jeg derover. Der sad Inger cykelhandler desværre allerede ved siden af en anden, så da var der lidt skuffelse, men den kom vi over.

DET VIL SIGE VENSKABET VAR STÆRKERE END ADSKILLELSEN.

Vi var bedste, bedste venner og vi aftalte også meget hurtigt, hvem der skulle være vores kærester. Der var nemlig et enægget tvillingepar, der hed Keld og Arne, i klassen, og dem besluttede vi, at vi skulle have som kærester. Så trak vi lod om hvem af os der skulle have Keld, fordi Arne var den pæneste. I virkeligheden kan jeg ikke se forskel på dem i dag, når jeg ser et billede. Men vi syntes, han var den pæneste. Så det var vores kærester, besluttede vi. Og det meddelte vi dem så.

JA, HVAD SAGDE DE TIL DET.

Jamen det kunne de da så godt være med til. Så skulle vi mødes oppe i skoven. Vi vidste jo ikke hvad man gjorde, når man var kærester vel. Så vi gik egentlig bare på rad og række ved siden af hinanden. Så kan jeg bare huske at Keld han sagde "åh jeg tør da godt gå sådan" og tog en af os i armen. Så det var så starten på kærlighedslivet.

HOLDER VENSKABET MED INGER STADIG.

Nej. Vi gled fra hinanden, fordi da jeg så kom op i realklasserne bliver jeg så sendt ud på gymnasiet i Kolding, og så gled det ud, mens Inger blev gående i realklassen på skolen. Og så kom hun ud at arbejde. Vi holdt stadig lidt sammen men ikke det der tætte venskab. Så fik vi hver vores venner. Hun fortsatte der og kom ud og tjene, og jeg fortsatte på gymnasiet.

BLEV HUN BOENDE I OMRÅDET, DA DU FLYTTEDE TIL AARHUS.

Nej, nej. Hun flyttede også. Hun blev uddannet sygeplejerske. Vi har så været sammen i Viborg i forbindelse med vores 50 års og 60-års fødselsdag. Men vi har ikke det forhold mere, som vi havde dengang. Men hun havde også kendt en masse. Vi ville også gerne have været spejdere. Og det måtte vi ikke. Jeg gik til blokfløjte i Kolding og det var nok at gå til én ting. Vi måtte ikke være spejdere. Så lavede vi vores eget spejderkorps med vores egen uniform, vores eget sprog og vores egen spejder-ed og spejderdolke. Og vi var begge to tropsførere, fordi det var vores opfattelse, at det var det højeste, man kunne nå indenfor spejderbevægelsen, så det var vi begge to. Og da jeg mødte Inger cykelhandler igen da vi blev 60 år sagde hun, at hun havde stadigvæk vores spejderregler. Vi havde også regler

DET ER MEGET SKÆGT. HAR I SÅ FUNDET SAMMEN IGEN. ELLER SES I KUN TIL DE DER.

Ja, vores verden er gået ...

... HVER SIN VEJ.

Ja.

SÅDAN EN LILLE LANDSBY. VAR DER ET HIERARKI.

Ja det var der.

OG MÆRKEDE I TIL DET SOM BØRN.

Nej. Min største livsdrøm som barn var at blive konfirmeret og komme på fabrik og tjene mine egne penge og ryge cigaretter. Vi havde en fabrik, der lå lige overfor vores butik. Den hed Loggi??, de syede fodboldstøvler og det var nogle meget, meget fine fodboldstøvler. Der sad en lang række damer og derovre og syede, blandt andet vores nabo Marie Ratken, og det syntes jeg var sejt. Ved du hvad. De havde deres egne penge. Altså de tjente deres egne penge i modsætning til de hjemmegående og medhjælpende husmødre. De var ligesom underlagt manden, så jeg syntes det der med at komme på fabrik og tjene penge og gå til bal, altså selv bestemme, det var stort.

DET VAR NOGET, DU VAR BEVIDST OM.

Det var jeg meget bevidst om, ja.

VAR DET NOGET DU HAVDE MED HJEMMEFRA, ELLER VAR DET NOGET, DU LIGESOM. JA, JEG VED IKKE HVOR DET KOMMER FRA. MEN DET KUNNE JO GODT VÆRE.

Altså min far og mor lagde meget vægt på, at vi fik en uddannelse. Men det var jeg egentlig ligeglad med på det tidspunkt som lille. Nej, det var bare de forhold der var i byen. Jeg kunne ikke lide de der fine damer der bare sad og pressede cerutter og snakkede om andre. Dem kunne jeg ikke så godt lide. Jeg kunne bedre lide de andre der. Vores købmandsbutik lå her. Og Maj Bojesen, den anden, legetøjsbutik, lå herovre og fabrikken lå her. Så de kom jo over til os i frokostpausen og købte cigaretter og stod tit udenfor vores butik og røg cigaretter. Og så kunne de selv bestemme. Og det kunne man jo komme til allerede når man blev konfirmeret dengang. Så det var den første barndomsdrøm.

JA. MEN DU KOM VIDERE. VAR DET FORDI DIN FAR VILLE HAVE, AT DU SKULLE I GYMNASIET.

Nej, også fordi jeg blev ældre, ikke.

NÅ, MEN VAR DU DEN FØRSTE STUDENT I FAMILIEN.

Ja, jeg var den første student

JA, FORDI DET ER DER JO MANGE I VORES GENERATION DER ER.

Ja, det er der. Men så var det jo, at jeg kom på sygehus og fik øje på sygeplejerskerne og så skiftede ambitionen.

JA, MEN MAN SKULLE JO IKKE VÆRE STUDENT FOR AT BLIVE SYGEPLEJERSKE DENGANG.

Nej, men det sagde min far at det var alligevel godt at være student. Også hvis man ville være sygeplejerske. Så det var far.

MEN DET VAR JO SÅ OGSÅ GODT NOK.

Det var godt nok. For det kunne jeg jo ikke blive dengang.

NEJ. MEN SÅ KUNNE DU JO BRUGE DIN STUDENTEREKSAMEN

Ja, til noget andet der var næsten lige så godt. Ja, men sådan var det.

VIL DU FORTÆLLE LIDT OM GYMNASIETIDEN, FORDI DET HAR VI IKKE LIGE MED HER.

Der stod på Kolding Gymnasium over porten ... og det står der stadigvæk; "virtutae et doctrinae" og det betyder "for død og lærdom". Og det var det. Jeg kunne ikke lide at gå på gymnasiet. Det kunne jeg simpelt hen ikke. Der var meget stramme regler for alting, syntes jeg. Latin havde vi, og det var godt nok

jeg fik det. Men det var svært. Jeg kan stadigvæk de vigtigste latinske digte udenad, fordi det var min vej. Og jeg synes det var en meget skrap lærer. Og jeg havde ikke det der venskab, fordi jeg gik i en klasse, hvor halvdelen var matematikere og den anden halvdel sproglige. Selvfølgelig var vi mange, nok en fire-fem stykker som jeg var gode venner med. Så nej. Jeg var glad, da det var færdigt.

HAVDE DU STADIGVÆK DIT LIV UDE I GRAVENS.

Ja, det havde jeg stadigvæk. Vi kørte jo med rutebil, så det var selve skolegangen. Jeg kunne godt finde på at pjække. Altså at køre ind om morgenen og så sætte mig nede på biblioteket og være der hele dagen og læse bøger, som jeg havde lyst til og lave lektier og så være falsk sygemeldt fra gymnasiet. Så jeg kunne ikke lide det. Andre husker jo gymnasietiden som den bedste i deres verden, ikke. Nej, så kunne jeg meget bedre lide det at komme på universitetet. Det var helt anderledes frit.

ER DER NOGET, SOM DU MANGLER AT FORTÆLLE I DET. ER DER NOGET DU VIL TILFØJE.

Nej, jeg synes der står rigeligt.

JEG SYNES FAKTISK DET VAR SPÆNDENDE AT LÆSE DET IGENNEM. JEG HAR IKKE LÆST NOGLE AF DE ANDRE, JEG HAR LAVET ET PAR INTERVIEWS MERE. SÅ JEG SYNES DET VAR MEGET SPÆNDENDE AT LÆSE DET IGENNEM.

Jeg synes virkelig, nu er vi af samme generation, at vi var en forkælet generation.

ER VI DEN FORKERTE GENERATION?

Vi er den forkælede generation.

HVORDAN DET.

Jeg synes virkelig, at vi fik lov til at udfolde os. Altså jeg ved ikke, om vi var forkælede som små. Det synes jeg, jeg var, fordi jeg havde en fantastisk barndom, ikke også. Så gymnasiet var ikke så sjovt. Men så det der med, at alle fik alle chancer. Alle kunne komme på universitetet. Og så kunne vi opføre os, som vi ville, ikke. Altså 67'erne der, ikke. Man kunne virkelig sige sin mening og opføre sig som man ville. Og man kunne gøre det meget billigt. Jamen det var ikke dyrt.

JAMEN, DER VAR HELLER IKKE SÅ MANGE KRAV TIL TINGENE. JEG TROR DET VAR DIG, DER FORTALTE, AT SÅ HAVDE MAN BARE EN T-SHIRT OG ET PAR BUKSER. DET VAR SÅ DET, IKKE.

Jamen, det var jo ok.

JAMEN, SÅDAN VAR DET JO.

I dag, altså når jeg ser. Nu har jeg jo børnebørn der læser, og også mine egne børn. Hvad de stiller af krav til deres tøj og hvad man kan vise sig i. Og hvad man skal have og sådan noget. Så var det godt nok noget nemmere dengang og billigere. Og ens børn kunne bare gå i omsyet og aflagt tøj. Børnetusken. Kan du huske den, der lå ned i Mejlgade, hvor man kunne købe brugt børnetøj.

NEJ, JEG BOEDE I FREDERIKSSUND LIGE PÅ DET TIDSPUNKT, HVOR JEG HAVDE ET LILLE BARN.

Nå, men her i byen var der en butik der hed Børnetusken, hvor man kunne komme og aflevere sit brugte børnetøj. Så blev det sat til et beløb og det kunne man så få andet børnetøj for.

JEG SYEDE SÅ DET MESTE AF DET SELV. DET GJORDE DU SÅ OGSÅ.

Jamen, det gjorde jeg også, det fine. Ja det gjorde man.

JA, DET GJORDE JEG OGSÅ, DET VAR FINT NOK. PÅ DEN MÅDE, SYNES JEG VI HAVDE DET NEMT. JEG SYNES SÅ, AT DET NOGLE GANGE VAR LIDT SVÆRT AT FÅ BARNET PASSET, NÅR MAN SKULLE ARBEJDE. FORDI DET SYNES JEG, AT JEG HAVDE SVÆRT VED. ALTSÅ DELS AT FÅ EN BØRNEHAVEPLADS OG SÅDAN NOGLE TING.

Jeg boede jo i en by, hvor det var gratis, når man var student. Og sikke et privilegium. Børnehave- og vuggestuepladser var gratis, når man var studerende. Det var Aarhus Kommune i en nøddeskal, ikke.

OKAY.

Og det var jo dyrt ellers.

DER HAVDE JEG SÅ EN DAGPLEJE I DE ÅR DER, HVOR JEG BOEDE I AARHUS. MEN DET BETALTE JEG NU FOR. MEN DET VAR NOK IKKE SÅ MEGET, FOR DET KAN JEG IKKE HUSKE. MEN DET ER NOGET AF DET, SOM JEG SYNES HAR VÆRET SVÆRT. MEN VI HAR HAFT ALLE MULIGHEDER, OG VI HAR JO KUNNET OG ER BLEVET BAKKET OP I AT GØRE DET.

Nej. Jeg bilder mig ind, at jeg har levet i den bedste tid.

JA, DET TROR JEG OGSÅ.

Det er vi enige i. Og så bilder jeg mig også ind, at jeg boede i den bedste by. Det er der så også noget om, ikke. At Aarhus var så stolt af og ville gøre det så godt for de studerende dengang. Senere har det jo ikke været sådan. Der har det

været meget dyrt at være studerende og skulle have børn passet. Nu får de jo heller ikke længere børn mens de studerer. Men det gjorde man i stor stil dengang.

NEJ. I HAR VÆRET HELDIGE. OG VI HAR JO SÅ OGSÅ FÅET MULIGHEDERNE. JEG TÆNKER OGSÅ PÅ. VI HAR JO OGSÅ DEN ALDER, FOR NOGLE AF MINE VENINDER DE FIK JO INGEN UDDANNELSE, FORDI DET VAR DER LIGESOM IKKE RIGTIG NOGEN TRADITION FOR.

Nej. Der var ikke tradition for det.

FOR MIN MOR SAGDE, AT DET SKULLE JEG BARE IKKE. HUN VAR OGSÅ MEDHJÆLPENDE HUSTRU. DET BAKKEDE DE SÅ OP OM, AT JEG SKULLE. SÅ FIK JEG BARN MIDT I. OG SÅ SAGDE DE, AT SÅ SKAL DU JO HOLDE OP, NÅR DU NU FÅR BARN. OG DET SKULLE JEG I HVERT FALD IKKE. JEG SKULLE HAVE MIN UDDANNELSE. NU ER DET DA ENDNU VIGTIGERE AT FÅ EN UDDANNELSE, NÅR JEG FÅR BARN. JEG TROR DET BETYDER MEGET HVILKEN OPBAKNING, MAN FÅET.

Det tror jeg selvfølgelig også. For det kan jeg da se på nogle af mine jævnaldrende, som ikke fik nogen uddannelse, fordi der ikke var tradition for det der. I dag skal de jo have en uddannelse, men de kan ikke få den vel, fordi karakterkravene er så høje, så man tror det er løgn. Ikke.

NEJ, DER VAR VI HELDIGE.

Og vi havde heller ikke noget køkken. Vi havde to gasblus, hvor vi kunne lave mad. Men det var fint nok.

JA SÅDAN VAR DET JO DENGANG.

Ja. Nu har jeg jo voksne børn. Og jeg har også voksne børnebørn. Det er jo helt anderledes forhold i dag, men de er også anderledes vokset op, ikke.

JA, DE KAN IKKE HELT BRUGE DET, VI SYNTES VAR GODT NOK TIL OS, VEL.

Nej, det kan de selvfølgelig ikke, og det ville jeg heller ikke synes var i orden i dag faktisk.

NEJ, DET ER RIGTIGT. HVORDAN VAR DET SÅ MED AT LÆSE. ALTSÅ DA DU KOM OVER DEN DER MED, AT DET MÅSKE VAR LIDT FOR SVÆRT OG SÅ FANDT UD AF ...

Vi var jo sådan nogle sproglige piger, som jeg sagde, der var i samme situation. Vi blev kaldt dumme og de selvdøde var der også en lærer der kaldte os. Der var nogle arrogancer overfor os, men vi fandt meget hurtigt sammen. Det var så mig, en pige fra Herning og to piger oppe fra Frederikshavn. Det blev sådan fire veninder og den ene af dem kom og sagde en dag: "Nu har jeg fundet noget

godt ved Aarhus Universitet". Og det var, at man kunne købe varm kakao i kantinen på kemisk institut. Så gik vi derover. Så sad vi der. Og så holdt vi fire sammen resten af studiet og stadigvæk. Vi var i samme situation, vi læste sammen, vi var gode venner. Hørte hinanden og havde fælles problemer. Og klarede os alle sammen rigtig godt. Ikke på grund af vores intelligens. Men på grund af vores flid tror jeg. Så kommer det jo efterhånden, ikke.

JO, MEN OGSÅ DET DER MED, AT MAN ARBEJDER SAMMEN. FOR DET VAR VEL IKKE HELT SÅ ALMINDELIGT DENGANG MED STUDIEGRUPPER OG SÅDAN NOGET.

Nej, det var slet ikke noget formelt. Det var ikke noget formelt. Nej, man mødte – vi var jo flere hundrede der startede på medicinstudiet – og vi var meget få der blev færdige. Altså, men alle måtte jo komme ind, ikke. Og så var der jo en hård sortering. Så det var det.

HVAD MED 68-OPRØRET.

Ja, det var vi jo med i. Det var jo dejligt. Altså på den måde var det jo en dejlig tid. Det var også en billig tid. Fordi det var jo en herreundertrøje og et par cowboybukser. Det var jo uniformen ikke også. Så man skulle ikke være smart i tøjet. Ble om håret. Jeg hører virkelig til dem, der havde en lilla ble om håret. Så det var dejligt. Det var lidt rødstrømpeoprør og stor frihed. Vi følte nærmest at vi bestemte over verden. Det synes jeg vi gjorde. Vi var også med i nogle oprør. Men det var kun hyggeligt. Vi var også lige til et par rødstrømpemøder, men det var for militant. Det syntes vi. Vi skulle jo ikke være i konflikt med drengene. Hvorfor skulle vi det. Det var jo gode venner. Så, alligevel var vi jo rødstrømper på den måde, at vi var ikke underlagt.

MEN 68-OPRØRET VAR VEL OGSÅ NOGET ANDET, HVIS MAN GIK PÅ UNIVERSITETET. VAR DET IKKE.

Det ved jeg ikke. Hvad forstår du ved 68-oprøret.

DET VAR VEL OPRØR MOD PROFESSORVÆLDE OG SÅDAN NOGET. VAR DET IKKE

Jamen det var det også. Vi gik med nogle protestfolk. Vi var jo med i nogle protester, hvor vi råbte: "Forskning for folket – ikke for profitten" ikke. Og det var også et professoropgør, ikke. Men vi kunne jo meget godt lide de professorer, vi havde.

OKAY.

Men vi syntes jo selvfølgelig, at det var de studerende, der skulle bestemme. Men vi havde faktisk nogle gode lærere.

SÅ DET VAR EN GOD TID PÅ UNIVERSITETET.

Det var en fantastisk tid.

UDVIKLENDE, VEL SAGTENS OGSÅ.

Ja det var det. Jamen det var det. Og så var jeg så heldig, at jeg startede på medicinstudiet. Og da kunne man allerede det første år blive uddannet til at være sygeplejevikar. Det hed så FADL. Altså de medicinstuderende havde en fagorganisation der hed Foreningen Af Danske Lægestuderende, FADL, som havde en uddannelse af sygeplejevikarer, så vi kom med det samme ind og arbejdede på hospitalerne som faste vagter. Så tjente vi også gode penge der. Og det næste det var at blive reservelægevikar. Der var heller ingen overgang. Der var ingen overgang fra at læse og komme ud på hospitalet. Det synes jeg ikke der var. For en stor del af studiet foregik jo på Kommunehospitalet, Amtssygehuset, Marselisborg Hospital og Ortopædisk Hospital. Så det blev bare en del af vores verden. Det var bare at går over.

SÅ I KOM DER SOM STUDERENDE.

Ja allerede efter det første års studium, så blev vi uddannet som sygeplejevikarer, så var vi der. Og så var jo alle overlægerne på Kommunehospitalet, de var også professorer. Så det var også dem der underviste os. Så man kan ikke forestille sig en bedre overgang fra studie til erhverv, end det vi havde og som også de medicinstuderende i dag har, men som ikke andre studerende har. De får en stor overgang, når de skal ud og undervise på et gymnasium, eller hvad det nu er de skal. De andre.

JA. ER DER ANDET DU VIL FORTÆLLE FRA DIN STUDIETID. FOR ELLERS SKAL VI MÅSKE GÅ DERHEN, HVOR DU BLIVER FÆRDIG OG SÅ KOMME VIDERE.

Til sidst blev jeg lægevikar oppe på Kommunehospitalet hos Palle Juul Jensen, som jo var på Neurofysiologisk afdeling og dekan. Og der stod så en stilling til mig, da jeg var færdig. Da var der en stilling til mig på Aarhus Kommunehospital og der var jeg meget privilegeret. Fordi der var stor arbejdsløshed dengang. De fleste af mine kammerater var nødt til at tage til

Sverige, men jeg blev bare der, hvor jeg altid havde været. Så jeg er aldrig kommet ud af Aarhus. Og det er også derfor jeg siger, at jeg er her jo stadig. Jeg er aldrig kommet ud af Aarhus og det var exceptionelt og en forkælelse uden lige.

JEG KENDER IKKE SÅ MEGET TIL LÆGEVERDENEN. KOM DU UD SOM RESERVELÆGE. ER DET SOM START.

Ja det starter man med at være. Man starter som reservelæge. Så blev man det, der dengang hed 1. reservelæge. Så var man på forskellige afdelinger. Så skulle man have en uddannelse som speciallæge for at kunne blive overlæge. Jeg fik en uddannelse som speciallæge i det der hedder medicin og kardiologi. Det er hjertesygdomme. Det fik jeg også i Aarhus. Jeg var meget, meget privilegeret. Det fik jeg også i Aarhus. Så da jeg så var færdig som speciallæge, så sagde jeg til min mand. "Nu søger jeg bare". Det var meget svært at få stilling i Aarhus og Aarhus amt. Så sagde jeg, "bare min mand arbejder i Grenå. Bare jeg kan få en overlægestilling i Aarhus amt. Så den første overlægestilling der er ledig i Aarhus amt, den søger jeg. Lige meget om det er i Grenå, Silkeborg eller Randers. Lige meget hvor. Jeg søger den."

Den første stilling der så var slået op samme dag, som jeg var færdig som speciallæge, det var så som ledende overlæge, altså administrerende overlæge på en meget stor medicinsk afdeling i Randers, hvor man lige havde slået tre afdelinger sammen til én og beholdt de gamle administrerende overlæger. De blev rykket ned som almindelige overlæger. Så skulle der være én oven over dem. Den stilling fik jeg. Så jeg har heller ikke prøvet at være almindelig overlæge vel. Så blev jeg ledende overlæge som en ret ung person med tre ældre tidligere ledende overlæger.

HVORDAN VAR DET.

Der var mange der sagde til mig, at det aldrig ville gå. Det skulle jeg ikke tage at gøre. Men ved du hvad, jeg synes det gik godt. Jeg synes faktisk, at jeg satte pris på dem. Og det må have været svært for dem.

JA, DET MÅ HAVE VÆRET SVÆRT FOR DEM.

Ja, men det var også rigtig svært for dem. Men deres vrede blev rettet mod sygehusledelsen og ikke mod mig.

DET VAR EN GOD TING.

Det var en god ting. Jeg synes faktisk, vi fandt ud af det. Jeg gjorde også meget ud af, at selvfølgelig skulle de respekteres og have deres plads, ikke. De havde været dem, der havde bygget afdelingen op. Det var det jo. Og det var også dem, der skulle fortælle mig hvordan tingene fungerede. Så var jeg der som ledende overlæge, og så blev jeg ringet op efter nogle år nede fra Amtssygehuset, at nu var deres cheflæge, der hed Poul Dietrich, ovre og lave en ny lægeuddannelse i København. Derfor skulle han have orlov et par år, om jeg ikke kunne tænke mig at komme som vikar for ham. Så kom jeg så på Amtssygehuset og blev så cheflæge der. Og Poul Dietrich kom aldrig tilbage. Og så blev Amtssygehuset og Kommunehospitalet slået sammen til ét hospital. Der blev jeg så også cheflæge. Og så har jeg været cheflæge siden da, indtil jeg gik på pension. Og det gjorde jeg så med vilje, da så det der hedder Aarhus sygehus, skulle slås sammen. Det var jo Marselisborg hospital, Kommunehospitalet og Amtssygehuset. De skulle slås sammen i Skejby. Så gik jeg af, fordi nu synes jeg der skulle en anden til. For da var det også besluttet at det nye hospital skulle bygges. Og det synes jeg ikke skulle være mig. Det skulle være en som ikke bare kunne sige, at nu går jeg midt i byggeriet eller lige når det er færdigt. Men en der er med til at sige, at sådan skal fremtiden være. Og det kunne ikke være mig. Så gik jeg af. Men har jo stadigvæk min gang på sygehuset og har samlet alt i kældere og på loft. Og har tilbudt det til Stadsarkivet. Jeg har sagt: "Skal vi ikke når nu det hele flyttes ud på Skejby, er der jo også kældere og lofter, der skal tømmes. Hvis vi nu tog fat på det ligeså stille og roligt". Og jeg gjorde det. Kom og gik som jeg havde lyst. Så skal jeg nok sørge for at finde og få gemt, det der skal gemmes. Og så bruger vi det også til at fortælle historier om det der har været.

DER MÅ DA OGSÅ LIGGE EN HELT MASSE.

Der lå en hel masse tilbage, jeg har samlet. Jeg har så været i alle rummene på Marselisborg hospital og på Amtssygehuset. Og på Kommunehospitalet har jeg lavet et stort loftarkiv med alle arkivalierne. De går tilbage til 1850'erne og så frem til nu. Og det er jo sygehusene i Aarhus, Dynkarken og så videre. Det gamle allerførste sygehus og frem til nu, som ligger deroppe og nu bliver stående, fordi nu er det så Universitetet, der har købt Aarhus kommunehospital, og Steno Museet overtager mit loft. Og så har jeg lavet hospitalsvandring for

personalet på Kommunehospitalet, hvor vi startede nede i den ene ende med hele historien og vandrer op i historiefortællingen. Det har været meget populært.

JA, OG SPÆNDENDE.

Ja, det har det også været for mig. Både at finde de sjove historier, men også for personalet. Hold da op.

JO, MEN OGSÅ AT VIDE NOGET OM DET

Ja, alle de frygtelige overlæger der har været. Alle de historier der har været. Hvornår noget blev til og hvornår det blev lagt ned og hvorfor det blev til og hvad der skete. Det har været en rigtig god fornøjelse. Nu har de spurgt fra Universitetet – nu har Universitetet jo købt hospitalet – om de ikke også kan få en tur

JAMEN, DET KUNNE JEG DA OGSÅ GODT TÆNKE MIG AT FÅ SÅDAN EN TUR. DET SYNES JEG DA MÅ VÆRE SPÆNDENDE. JEG HAR HELDIGVIS ALDRIG BRUGT HOSPITALERNE SÆRLIG MEGET, SÅ DERFOR KENDER JEG DET IKKE RIGTIGT.

Nej, så jeg kommer faktisk stadigvæk en del på hospitalet, selvom det er nogle år siden jeg gik af. Jeg hører ligesom med. Jeg går bare ind og kender dem. Så det er dejligt stadigvæk at have en snor dertil. Det holder selvfølgelig op når nu hospitalet bliver flyttet.

JA, JA, MEN SÅ LÆNGE DER ER NOGEN MAN KENDER, HØRER MAN LIGESOM TIL, STADIGVÆK.

Ja.

DET OPLEVER JEG DA OGSÅ, NÅR JEG KOMMER PÅ MIN GAMLE SKOLE. NÅ, DET ER JO BARE MIG DER KOMMER.

Ja, lige bestemt.

HVAD SÅ MED LIVET VED SIDEN AF SYGGEHUSET OG VED SIDEN AF DIN LÆGEGERNING. HVOR MEGET VAR DER PLADS TIL.

Ja, jeg har tre børn. De første to fik jeg mens jeg læste. Og den sidste fik jeg året efter. Så sammenlignet med i dag fik jeg jo tidligt børn, ikke. Og de er jo alle sammen godt på vej. Min ældste søn er biolog, den næste han er lærer og den sidste hun er læge. Og jeg har seks børnebørn. Den ældste er i gang med sit speciale på Odense Universitetshospital. Min søn blev også hurtigt far. Og den yngste hun går i første klasse.

DER ER STOR SPREDNING SÅ.

Ja. Men jeg har også været engageret i forskellige videnskabelige selskaber. Jeg har været formand for Kræftens bekæmpelse i seks år. Altså, landsformand for Kræftens bekæmpelse. Det var jo en stor oplevelse at opleve verden fra den side, ikke. Det er jo patienter, der har slået sig sammen. Hjerteforeningen har jeg også været aktiv i. Det er det samme. Så jeg har haft et meget rigt liv synes jeg.

DU HAR FORETAGET DIG MEGET. HVAD SÅ MED AT BRUGE AARHUS RENT KULTURELT.

Jamen, det har nok ikke været så flittigt til. Jeg elsker Aarhus og jeg er vanvittig stolt af at bo her. Elsker at gå ind og gå en tur i byen og gå rundt. Men jeg er ikke særlig flink til at gå i teatret. Men jeg kan godt lide det. Men ikke særlig flink til det. Det er mere, hvis der sker noget i dagtimerne, at jeg tager herind. Også gå i biografen i dagtimerne. Men det der med at komme til musik, nej. Du ser tit, at nu sker det og det. Det skal vi da ind til. Men det kommer vi ikke. Vi er lidt mere til, der hvor vi bor.

MÅ JEG SPØRGE DIG HVOR DU BOR.

Jeg bor i Malling. Og der har vi boet ude siden 1980.

MEN DET ER VEL OGSÅ EN AKTIV BY, ER DET IKKE.

Jo jo, Ok Beder-Malling området, ikke også. Så er det også foredrag der også.

NU HAR DU BRUGT MEGET AF DIN TID PÅ HOSPITALET. OGSÅ I DIN PENSIONISTTILVÆRELSE. DET ER SÅ DET, DER FYLDER DIT LIV.

Jeg er i adskillige bestyrelser. Jeg er formand for noget, der hedder Pensionerede læger. Det er en del af Lægeforeningen. Lægeforeningen er delt op i Foreningen af yngre Læger, Foreningen af Speciallæger og Foreningen af Overlæger. Så har de også en forening af pensionerede læger, fordi der er mange læger som føler sig som læger hele livet. Altså også selvom man er pensioneret. Så der er jeg formand for de pensionerede læger her i region Midtjylland. Og er jo så med i bestyrelsen på landsniveau. Vi holder og arrangerer møder for pensionerede læge, som stadigvæk ønsker at følge med i faget. Hver gang vi holder et foredrag, så fylder vi et auditorium inden der er gået en uge fra vi annoncerer det. Folk elsker at komme. Folk vil gerne komme

og høre, og følge med i faget stadigvæk. Så der er jeg i bestyrelsen. Så er jeg i bestyrelsen for det der hedder Steno Selskabet.

DET ER STENO MUSEET.

Ja, det er også medicinsk historie. Så det er jo noget af det samme, ikke også. Der er jeg også i bestyrelsen og er også med til at arrangere foredrag. Historiske foredrag er det så. Besøg og udflugter og sådan noget i det selskab. Så er jeg i bestyrelsen for noget, der hedder Jysk Medicinsk Selskab. Det er det ældste videnskabelige selskab der er indenfor medicin i Jylland. Det blev etableret i 1913. Dem der etablerede det var blandt andre Tage-Hansen, den store overlæge ude fra Amtssygehuset. Og så kirurgen, den store kirurg fra Aarhus kommunehospital, der etablerede det her selskab. Og det var faktisk dem der gjorde en kæmpe indsats og var medvirkende til, at vi fik universitetet i Aarhus. Så jeg synes også lidt, at det er de skuldre jeg står på, i Jysk Medicinsk Selskab, hvor vi så holder seks videnskabelige møder om året og også andre steder i Jylland end i Aarhus. Men mest her i Aarhus, hvor der jo også er medlemmer. Ja, både pensionerede og helt unge læger også. Så der holder vi også videnskabelige møder. Så, jeg har travlt med at arrangere møder, kan du høre.

JAMEN, DET ER JO OGSÅ SPÆNDENDE, FOR DET ER JO OGSÅ EN DEL ...

Så følger man jo med i faget, ikke også. Der er sådan lidt forskelligt fokus med Det medicinsk historiske Selskab. Det kigger tilbage. De pensionerede Læger ser sådan generelt på, hvor er det her speciale henne lige nu, ikke. Og så det her Jysk Medicinsk Selskab; det er virkelig frontlinjeforedrag, ikke. Hvad er der nu indenfor cancerbehandling? Hvad er det vildeste vi kan finde på i dag, ikke også og hvad bliver det næste? Så det er ligesom forskellige foredrag. Man får en bred palet, når man kommer til det. Spændende.

DIN MAND, HAR HAN OGSÅ VÆRET INDENFOR SYGEHUSVÆSENET.

Nej, han er gymnasielærer, han er historieuddannet og har været leder/inspektør på Grenå Handelsskole, men er uddannet som historiker.

SÅ ER DER OGSÅ ET GODT MATCH DER. MED DET, DU FORTÆLLER OM.

Ja.

DET ER EN SPÆNDENDE VERDEN. DEN VERDEN KENDER JEG IKKE RET MEGET TIL.

Ja, det er en spændende verden. Og så med så mange faggrupper. Jamen jeg kan ikke forestille mig, at nogen har det lige så spændende som os

MEN JEG SYNES DET ER SPÆNDENDE MED DET DU FORTÆLLER OM, AT DU HAR SAMLET DE DER GAMLE TING. FORDI, NÅR JEG SIDDER SOM UDENFORSTÅENDE OG TÆNKER, JAMEN, DET DER VIL JEG DA GERNE HØRE NOGET MERE OM. NEDE PÅ DEN GAMLE FØDSELSANSTALT VAR DER OGSÅ ET MUSEUM. HAR DER IKKE VÆRET NOGET MUSEUM, DA DEN BLEV LUKKET. HAR DER IKKE VÆRET NOGET DER.

Jo, det er rigtigt. Og det er der vel egentlig stadigvæk tror jeg. Det er jeg faktisk lidt i tvivl om. Nu er det jo Steno Museet. Ja, tingene er jo kommet dertil. Det er rigtigt, at den oprindelige hvide lægebolig, kan du huske, den der lå ud til Nørrebrogade, startede med at være Medicinskhistorisk Museum med en overlæge fra Grenå som hed Hovesen. Han havde lavet en stor samling. Men det er så kommet hen på Steno.

JA, OKAY.

Fødselsstiftelsen er jo en del af Statsbiblioteket i dag. Og der har de den medicinske afdeling af Statsbiblioteket. Men det kan godt være, at de også har nogle. De har i hvert fald nogle gamle malerier. Et eller andet. En lille smule dernede. Men er en del af Statsbiblioteket.

DER HAR JEG FØDT NEDE.

Er du det.

NEJ, JEG HAR SELV FØDT.

Du har selv født. Hvornår var det så.

I 1969.

I 1969. Okay.

DEN GAMLE PROFESSOR, JEG KAN IKKE HUSKE HVAD HAN HED.

Han hed Ingerslev.

DET GJORDE HAN, JA.

Der har jeg jo fået en del af min uddannelse nede. Det fik vi alle sammen. Også ved Ingerslev. Ham havde jeg faktisk meget stor respekt for. Jeg har også været indlagt der engang, mens han stadigvæk var professor. Han kom over til mig.

Han boede jo i den der villa. Han kom over til mig, da jeg var indlagt med en sprængt blindtarm og sagde. "Kære lille kollega". Han var meget sød.

ER DER NOGLE TING, JEG IKKE HAR FÅET SPURGT OM, SOM DU GERNE VIL FORTÆLLE.

Nej. Jeg synes at dengang jeg kom til Aarhus, da var der sporvogne, ikke også. Og hvis der var noget, jeg var lidt irriteret over, så var det altså at køre på Strøget. Vi kørte altid gennem Strøget, når vi cyklede op til mig gennem Bruunsgade og til Pouls Plads. Jeg boede i nærheden af Pouls Plads, og have en sporvogn i nakken ikke. Ding, ding, ding. Og vi kunne stort set ikke være ved siden af. Så det var med livet som indsats.

OG SÅ SPORVOGNSKINNERNE OG CYKLEN NED I DEM.

Ja.

DER MÅ HAVE VÆRET NOGLE SJOVE EPISODER MENS DU HAR LÆST, SOM MÅSKE IKKE HAR SÅ MEGET MED STUDIET AT GØRE, MEN MERE MED LIVET I AARHUS AT GØRE, IKKE.

Jamen, der har da været masser af episoder.

ER DER NOGLE DU VIL FORTÆLLE.

Jeg kan huske engang på Amtssygehuset. Jeg var årsag til at politiet blev alarmeret. Jeg var reservelæge ude på Amtssygehuset, og vi havde virkelig meget lange vagter dengang. Altså vi havde 48 timers vagt i træk. Og der var meget at lave, så der var egentlig ikke garanti for at vi fik nogen nattesøvn. Men så samtidig med, at jeg var reservelæge og havde vagter, så forskede jeg også. Det foregik i en kælder ovre under noget, der hed Patologisk institut, en særlig bygning ude på Amtssygehuset. Der havde jeg så mine blodprøver stående. Jeg skulle i gang med at opbygge en ny analyse, og den skulle undersøges for om værdien af prøven var den samme. Selvom den stod i meget lang tid. Den stod i fryseren, i køleskabet, stod fremme eller jeg tabte det på gulvet og skrabede det op igen. Altså man skulle lave sådan noget helt grundlæggende fra starten, analyse og skulle dokumentere at den var sikker, og at det jeg målte, faktisk var det rigtige. Når jeg havde 48-timers vagter, så var det godt at have en analyse kørende. Så kunne jeg lige gå over og kontrollere at det stadigvæk var det samme. Er det stadigvæk det samme, er det stadigvæk det samme. Jeg havde sådan en vagt og kom derover, og var simpelthen så træt, og læste min analyse af. Jeg kan ikke huske om det var på en søndag eftermiddag, eller hvornår det

var. I hvert fald, da jeg kom ud, der havde vi også dyr derovre. Der blev også lavet dyreforsøg. Vi havde sådan en lille bitte bære, hvor vi transporterede hundene på. Det var også med hunde. Og da jeg kom ud i en kældergang. Så stod den bære. Så tænkte jeg, der er ikke nogen, der har ringet efter mig, jeg snupper lige fem minutter. Og så lagde jeg mig op på den der hundebære ikke, og så vågnede jeg adskillige timer senere. Hold da kæft. Og jeg kunne simpelthen ikke forstå, at jeg ikke var blevet forstyrret af min kode. Jeg havde sådan et ringeapparat på. Jeg kunne simpelthen ikke forstå. Jeg tumlede ud og over på afdelingen. Da havde de ringet. Der var de i fuldstændigt oprør og havde netop ringet til politiet. Fordi de havde ikke kunnet finde mig. De havde ringet, og ringet efter mig og der var ingen, der havde reageret. Det var sådan en betonkælder hvor kodesystemet åbenbart ikke kunne trænge ind. Så jeg havde sovet. Og de havde ringet hjem efter mine bagvagter, som ellers ikke måtte forstyrres, medmindre. Og de var jo kommet ind og havde travlt med at gøre alt mit arbejde, mens jeg bare havde sovet der og sovet rigtig, rigtig godt. Men de var så glade, da jeg kom, så de glemte helt at skælde ud over, at jeg havde forsømt mit arbejde. Så det kan jeg i hvert fald huske. Der har været mange sjove ting. Også sjove overlæger og så videre. Det har der. Det har aldrig været kedeligt.

DET ER GODT AT KUNNE SE TILBAGE PÅ SIT LIV OG SIGE, AT JEG HAR HAFT ET GODT OG IKKE KEDELIGT LIV.

Jamen jeg synes det har været fantastisk spændende. Og mange syntes, at vi som læger havde et rakkerliv. Og det havde vi også. Fordi vi flyttede fra afdeling til afdeling, til afdeling, til afdeling. Nogle steder var vi et halvt år. Nogle steder var vi i et år, ikke. Det indgik i vores speciallægeuddannelse. Resultatet blev, at man skiftede kolleger hele tiden. Men resultatet blev i den sidste ende, at man kom til at kende en masse, masse kolleger. Så det er også noget af det, der gør at når vi er til møder i dag eller holder møder, så kender man jo ... altså når der er 200 der melder sig til møder hos os, så kender jeg i hvert fald de 150. Det snakker vi også om, når vi er sammen. Hvor er vi heldige, mens andre synes det har været et rakkerliv, kan vi sige – hvor er vi heldige, at vi har haft lov til at arbejde sammen med så mange kolleger. Og vi stadigvæk føler et fællesskab, ikke.

DET ER JO DEJLIGT.

Ja, fremfor at sidde på et lærerværelse for eksempel. Hvor man jo også har det rigtig godt, ikke. Men det er en lille flok, ikke. Sammenlignet med det vi har.

JA DET ER JO RIGTIGT. MEN DER HVOR JEG VAR, VAR DER OGSÅ ET FLOW. SÅ DER KOMMER NOGLE NYE TIL.

Ja, det er også rigtigt. Men, når jeg nu lige bestemte sammenligner med min mand, så har jeg været på 10 afdelinger ikke. På nogle afdelinger er man et halvt år som ung læge. Og så er der også andre som også kun er der. Forstår du, hvad jeg mener.

JA, JEG FORSTÅR GODT HVAD DU MENER.

Selvfølgelig så blev jeg så cheflæge til sidst. Der er man så chef for hele sygehuset. Så kommer man jo til at kende samtlige specialer, ikke. Og det er jo fantastisk.

NÅR MAN SIDDER SOM CHEFLÆGE SÅDAN ET STED. ER DET EN ADMINISTRATIV STILLING.

Ja, det er en lederstilling. Der er overhovedet ikke noget med patienter at gøre. Der er man så chef for sygehuset og på sygehuset er der 40 afdelinger. 40 forskellige ledelser af afdelinger. Og det er så også 40 forskellige specialer. Så kommer man jo til at høre forskelligt, når man så kommer rundt til de der specialer; alle brænder for deres speciale. Når man kommer et sted så "Nu skal du bare høre, nu skal du bare høre", ikke. Hvis jeg starter med at sige: "Er det ikke et kedeligt speciale, I har, jeg synes det er lidt kedeligt". Kedeligt! så får man ellers at vide hvor fantastisk, det er. Der er jo en samling af ildsjæle.

DET ER JO DEJLIGT.

Ja, det er. Det synes jeg sygehusvæsenet er. Selvom man så en gang imellem kan møde nogle i aviserne, der brokker sig lidt over nogle arbejdstilstande.

DET ER DER JO ALLE STEDER, IKKE.

Ja, men det brænder jo alligevel. Og når man så siger til dem der brokker sig. Hvorfor er du da så træt af dit arbejde. Så siger de "Jeg elsker mit arbejde". Det der administration skulle bare være mindre.

DET ER OGSÅ FORDI MAN BRÆNDER, AT MAN MÅSKE NOGLE GANGE RYGER UD I ET ELLER ANDET BROK ELLER HVAD SKAL MAN SIGE. FORDI, HVIS MAN IKKE BRÆNDTE FOR DET, GAD MAN JO IKKE, VEL.

Ja, at man synes det er urimeligt. Det har du ret i. Ja, så flyttede man jo bare, så rejste man bare, ikke

JA, ELLER OGSÅ PASSEDE MAN OGSÅ BARE SIN EGEN LILLE NICHE.

Ja, og det kan man jo ikke på et hospital, for det er jo en stor sammenhæng.

JA, MEN DET SYNES JEG ER EN GOD TING, DET DER MED AT MAN ER AFHÆNGIGE AF HINANDEN. MAN KAN IKKE BARE SÅDAN LIGE LUKKE SIG INDE OG SIGE, DET HER ER MIG OG I ANDRE KAN BARE BLIVE DERUDE.

Nej, det kan man overhovedet ikke. Der findes nogle af typen, men de er også gode nok. Det er også godt nok.

DET UDDØR VEL EFTERHÅNDEN. MEN, DET ER MÅSKE OGSÅ NOGLE AF DE UNGE.

Ah, tror du ikke stadig der opføres nogle nørder. Men ved du hvad. Dem kan man jo også rumme. Bare de er flinke nok, kan man jo godt finde ud af det og sige, at det også er i orden at du sidder lidt for dig selv. Det er også i orden. Det er rigtig godt, det du laver. De bidrager jo til fællesskabet på den måde.

DET VAR DET. ELLER HVAD.

Nu er du Stadsarkiv. Jeg vil da godt nok sige, at jeg har sagt til Benno, at vi flytter aldrig ud af Aarhus kommune. Altså Aarhus kommune har også været en fantastisk by at være student i. Vi havde gratis vuggestuepladser til vores børn. Vi fik børnetilskud. Jeg synes altid, at Aarhus kommune har været en fantastisk by. Så vidt jeg husker kørte vi også gratis med sporvogn. Så vidt jeg husker det. Aarhus har været en fantastisk by at være i. Så det er også derfor vi aldrig flytter syd for Malling, for vi vil bo i Aarhus kommune. Jeg har sagt til Benno, at vi flytter aldrig udenfor Aarhus kommune. Og jeg er virkelig stadigvæk stolt og glad for at bo i Aarhus kommune. Stadigvæk.

JAMEN, JEG GIVER DIG RET. JEG HAR BOET UDENFOR KOMMUNEN I NOGLE ÅR EFTERHÅNDEN, MEN ER SÅ FLYTTET TILBAGE NU HER FOR TRE ÅR SIDEN. SÅ.

Og der sker så meget i kommunen. Det er selvfølgelig også en stor kommune, ikke. Men det er også en meget aktiv kommune.

BARE MAN LÆGGER MÆRKE TIL DET OG OPSØGER DET DER ER.

Ja lige bestemt. Vi holder Jyllands-Posten og får JP Aarhus. Du kan jo bare slå op. Hver eneste dag kan du faktisk komme til nogle gratis foredrag og alt muligt sker der.

JA, PROBLEMET ER AT VÆLGE. DET ER I HVERT FALD MIT PROBLEM AT FÅ DET TIL AT FUNGERE.

Ja, det er altså fantastisk. Og så alligevel ikke. Det er jo ikke sådan københavneragtigt. Man er alligevel sådan lidt ydmyg overfor nogle ting. Jeg kan rigtig godt lide at være her. Rigtig godt lide det.

JEG GLÆDER MIG OGSÅ RIGTIG MEGET TIL NÆSTE ÅR; 2017. FOR DER ER GODT NOK ET FANTASTISK PROJEKT.

Ja det er helt vildt.

Transskriberet af Helga Aaboe